

ogsaa fra det ærede Medlem Hr. Rudfeld er leveret Bidrag til den førømtalte Beretning af det ærede Medlem Hr. Johannes Lou til Arbejdsraadet, hvori han nævner enkelte Sygekasser, men det er og bliver ikke et virkeligt Billede, thi det ærede Medlem Hr. Johannes Lou vil sikkert i sin Egenkab af Læge give mig Ret i, at i mange af disse Tilfælde har Lægen slet ikke været opmærksom paa, at der var Blyforgiftning. Derfor har man ikke faaet en fyldestgørende Statistik.

Jeg maa maaske have Lov til at citere nogle Tal, som jeg fremsatte ved Finanslovdebatten i 1922, Folketingstidende 1922—23 Sp. 655. Jeg vil gerne genopfriske disse Tal, fordi de har deres Betydning, ogsaa for det Tilfælde, at det ærede Medlem Hr. Johannes Lou ikke skulde have været opmærksom paa dem. Jeg udtalte den Gang netop det samme som nu, at „Blyhvidtsforgiftninger har hidtil til en vis Grad unddraget sig Statistikken, idet Sygdommen har skjult sig under saa mange forskellige Betegnelser, dels som Forstyrrelser i Fordøjelseskkanalerne, dels som Nervesygdomme, Nyresygdomme o. s. v.; o. s. v.“, og derfor ønskede jeg at faa en mere objektiv Fremstilling af disse Sygdomme. Og hvad Tallene angaar, nævnte jeg, at der foreligger Beretning væsentlig for Aarene 1910—12, hvoraf det fremgaar, „at naar man tager et Gennemsnit af de Sygdomme, der er opført her, og saa et Gennemsnit af de Sygdomme, der er opført for Malerne i Breslau og Leipzig“ — det er en Statistik, som er udarbejdet af de tyske Sygekasser — „saa faar man et Gennemsnit af Sygdomme pr. 100 Arbejdere i alle Kasser af 42,5, men for Malerne i Breslau 52,5; og medens det gennemsnitlige Antal af Sygedage pr. 100 Arbejdere i alle Kasser var 850, saa var det for Malerne i Breslau 1230. En Statistik fra Sygekasserne i Leipzig viser endvidere 361 Tilfælde af Blyhvidtsforgiftning for 100 000 tvungne Medlemmer og 770 Tilfælde for frivillige Medlemmer. I Oversigten over Blyhvidtsforgiftningssygdomme figurerer Malerne endvidere alene med 60,4 pCt.“

Man ser altsaa, at der, hvor der har været en virkelig effektiv Kontrol med denne Sygdom, har man netop kunnet paa-pege i en uhyggelig Grad, at Blyhvidtsgiften hænger Malerne. Naar man er kommet til det modsatte Resultat herhjemme, er det, fordi man overhovedet ikke til Bunds har undersøgt Spørgsmaalet. — Jeg nævnte endvidere, at jeg gennem Fuldmægtig Zeuthen var kommet i Besiddelse af en Række Oplysninger fra Østrig, Belgien, Frankrig,

Tyskland, England og Svejts, og det viser sig, at man overalt i disse Lande paa det kraftigste søger at imødegaa Blyhvidtsforgiftningsfaren — i Malerfaget, for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse.

Som yderligere Bevis for, at man ikke har en virkelig fyldestgørende Statistik, tjener den før ømtalte Beretning af det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, hvori han optrykker Skrivelser fra vore Sygekasser og Forsikringsselskaber. Der er bl. a. en Skrivelse fra „Hafnia“, hvori der siges: „Saa vidt os bekendt tager danske Forsikringsselskaber intet Hensyn til, at vedkommende forsikringsøgende beskæftiger sig mere eller mindre med Bly, naar man da ikke netop allerede har paadraget sig en Blyhvidtsforgiftning. Nu til Dags er disse Blyhvidtsforgiftninger øjensynlig ikke hyppige“. Ja, man siger: „øjensynlig ikke hyppige“, men man savner jo et hvert Grundlag for at sige noget saadant. Fra Forsikringsselskabet „Absalon“ skrives der: „... da vi ved rene Syge- og Sygekasseforsikringer ikke tager Hensyn til, om den forsikringsøgende i større eller mindre Grad beskæftiger sig med Blyarbejde, idet Præmierne for disse Brancher er beregnet som Gennemsnitspræmier uden Hensyn til vedkommendes Erhverv“.

Jeg tror, som sagt, at hvis vi fik en saadan Lægeundersøgelse en Gang aarlig ved en af Socialministeriet autoriseret Læge, vilde vi ad Aare kunne faa et virkelig holdbart Grundlag for at udtale os om dette Spørgsmaal, men det foreligger ikke i Dag. Ingen skal fortælle mig, at Forholdet for Bygningsmalere i Tyskland og Danmark er væsensforskelligt.

Jeg mener, at med saadanne Foranstaltninger vil man ikke alene opnaa det, der tilsigtes i §§ 1 og 3, men man vil have et kraftigt og effektivt Værn imod Blyforgiftningsfaren, ikke blot ved indvendigt Bygningsmalerarbejde, men i alle Virksomheder. Jeg tror, at et Forslag som her skitseret vil kunne vinde Tilslutning i alle Kredse, idet det er mig bekendt, at baade Arbejdsgivere og Arbejdere indenfor Malerfaget vil være med til Forbud mod Tørslibning, og for de øvrige Foranstaltningers, de rent hygiejniske Foranstaltningers, Vedkommende tør jeg dog gaa ud fra, at baade det ærede Medlem Hr. Johannes Lou og et stort Flertal i denne Rigsdag vil give mig Ret i, at saadanne Foranstaltninger bør ikke forsømmes, naar man fra de Sider, hvor man har Kendskab til Forholdet, aabent erkender, at der er en Fare til Stede. Desuden mener jeg, at denne Form vil være